

Zach zette zich in postuur. Zijn hoofd geheven en zijn borst vooruit. De sfeer in de ruimte veranderde. Er was een zekere dreiging in de lucht. Rune kon Zachs ogen niet zien, maar hij wist dat die nu veranderd waren in felle wolvenogen. Zachs stem klonk hard en koud toen hij begon te spreken.

‘Ik beschuldig Malachai van den Hulsthorst van het in brand steken van het woud aan de oever van de Ramajana aan de kant van Faraoïse. Er is een gebied van 1500 vierkante kilometer verwoest, bomen, struiken, planten en grassen, om nog maar te zwijgen van de omgekomen dieren. Daarnaast hield hij meer dan honderd dieren gevangen genomen die, als wij ze niet hadden bevrijd, ook omgekomen waren in het vuur. Ook word hij beschuldigt van medeplichtigheid bij het gevangen nemen en houden van het luchtvolk en wordt hij verdacht van pogingen om de kristallen van het meervolk, het boomvolk, het elfenvolk en dat van Zanddjini te stelen.’

Bij elke beschuldiging die Zach uitte, werden de ogen van de koningin donkerder tot ze praktisch zwart waren. Nadat Zach was uitgesproken bleef het enige tijd stil. De lijfwachten zaten, nog steeds op één knie, met ontblootte tanden te wachten op de reactie van de koningin. Die keek, met haar nu volledig zwarte ogen, naar Zach.

‘Je beschuldigd Malachai van een aantal ernstige feiten. Heb je bewijzen?’

Zach wees naar Terry en Fijonna.

‘Zij zijn getuigen van de brand, evenals verscheidene groene mannen. De koningin van het luchtvolk, Sýnnefa, heeft verklaard dat zij en haar volk is gevangen genomen door twee vampiers, Malachai’s neef, Mordachai, was de ene. Het lijkt waarschijnlijk dat Malachai de andere is. Mordachai is de hoofdverdachte van de pogingen tot diefstal. U mag daar uw eigen conclusies uit trekken.’

De koningin snoof weer de lucht op.

‘Je vertelt de waarheid, tenminste zoals jij die ziet. Ik vertrouw je. Je hebt gelijk over Mordachai en Malachai. Ze zijn bijna onafscheidelijk. Samenwerking is hoogst waarschijnlijk. Wij zijn al op zoek naar Mordachai. Al zijn

schuilplaatsen worden bewaakt. De gevangenneming van Malachai brengt ons misschien wat dichterbij het vinden van Mordachai.'

Ze wachtte even voor ze verder sprak.

'Ik dank je voor het overdragen van Malachai. Hij zal zijn straf niet ontlopen. Wij wisten al van de brandstichting en jouw getuigenis bevestigt zijn schuld. Laat het verder aan ons over.'

Ze draaide zich naar Malachai. Haar houding werd zo mogelijk nog statiger en haar stem klonk koud.

'Kijk mij aan.'

Heel langzaam hief Malachai zijn hoofd op en keek zijn koningin aan. Zijn gezicht was uitdrukkingloos. De koningin zei maar één woord.

'Waarom?'

Er kwam geen antwoord. Het gezicht van Malachai bleef uitdrukkingloos. De twee lijfwachten kwamen half overeind, maar op een gebaar van de koningin zonken ze weer terug. Ze vroeg het nog een keer. Dit keer op een heel andere toon. Hard en dreigend en met zo mogelijk nog meer gezag erin.

'WAAROM?'

Weer kwam er geen antwoord. Dit keer gaf de koningin haar lijfwachten een teken. Ze sprongen overeind en doken op Malachai af. Die probeerde tevergeefs overeind te komen, maar de beide vampiers grepen hem bij zijn schouders en drukte hem neer. Daarop keken ze vragend naar hun koningin.

'Breng mij zijn tanden!'

Het hoofd van Malachai werd aan zijn haren achterover getrokken. Hij klemde met een vertwijfelde uitdrukking op zijn gezicht zijn kaken op elkaar. Het hielp niet. Ze dwongen zijn kaken van elkaar. Er klonk een brekend geluid, gevolgd door een schrille kreet. Bloed drupte op de vloer. Er klonk een tweede krak en een luide kreun. De beide lijfwachten lieten Malachai los die kreunend in elkaar zakte. Eén van de lijfwachten liep terug naar de koningin en liet twee witte slag tanden in haar uitgestrekte hand vallen. Ze borg ze

zorgvuldig op in een buideltje dat om haar hals hing.

Verevolgens keek ze naar grootvader.

‘Ik dank u voor uw gastvrijheid. Malachai gaat met ons mee om te worden opgesloten tot hij zijn schuld heeft uitgeboet. In het geval dat hij toch nog wil praten, breng ik u zijn woorden over. Hij heeft mij zeer ontstemd. Door zijn toedoen is mijn volk blootgesteld aan verraad en schande. Bovendien heeft hij het voortbestaan van Atlantis op het spel gezet en bijna een oorlog met het luchtvolk en het boomvolk in gang gezet. Daarnaast dwingt hij zijn koningin om zich te vernederen door haar te dwingen om verontschuldigungen aan te bieden aan twee andere volkeren. Ik ben daarover zeer ontstemd. Ik schat dat hij de eerstkomende 200 jaar in één van de diepste grotten van mijn rijk zal verblijven. Misschien wel langer. Hij zal voorlopig geen last meer geven.’

Ze stond langzaam op.

‘Huginn, Muninn, controleer de omgeving en waarschuw ons vervoer.’

De beide raven zetten zich af en vlogen op. Ze draaiden een rondje door de kelderkamer voor ze naar buiten vlogen. Op een teken van de koningin werd Malachai, door één van de lijfwachten, overeind getrokken en naar buiten geleid. De andere lijfwacht verwijderde eerbiedig de kroon van de koningin en borg deze weer veilig op. Vervolgens pakte hij de doos met bloemen en bleef wachtten op verdere bevelen van de koningin. Die keek nog even naar de beide meisjes en knikte ze vriendelijk toe. Daarna keek ze naar Zach.

‘Nogmaals bedankt dat je je gevangene hebt overgedragen. Dat neemt niet weg dat jij de balans tussen onze beide volken verstoord. Je bent een unicum en dat zorgt voor onrust bij mijn onderdanen. Neem mijn raad aan en baar geen opzien. Dat is beter voor zowel de vampiers als de weerwolven.’

Van buiten klonk het gekras van de twee raven. Ze luisterde even met een schuin hoofd, vervolgens keek ze naar grootvader. Ze neeg nog even met haar hoofd en liep de trap op naar buiten, gevolgd door haar lijfwacht.

Tot ieders verbazing hoorden ze even later het geklapper van grote vleugels. Het leken drakenvleugels, maar dat was niet waarschijnlijk. Draken lieten zich niet berijden. Op grootvaders wenk kwamen ze allemaal achter het scherm vandaan. Even later stonden ze buiten en keken omhoog. Tegen de donkere avondlucht waren drie grote vliegende dieren zichtbaar. Rune wende zich naar grootvader.

‘Wat zijn dat? Het lijken draken, maar dan zonder staart.’
Grootvader wendde zich naar Griot.

‘Vertel jij het maar. Jij bent één van de weinigen die ze ooit van dichtbij hebt gezien.’

‘Ik heb er zelfs een keer één bereden. Het zijn grote vlee rhonden. Het uiterlijk van een vleermuis, met de kop van een hond en zo groot als een paard. Er leeft een kleine zwerm van ongeveer zestig dieren in de nabijheid van de vampierstad Lamia. Ze prefereren de nacht om te jagen en te vliegen. Alleen de vampierkoningin en haar gevolg hebben het recht om ze als vliegdieren te gebruiken.’

Op dat moment kwam Hubbel de keldertrap opgelopen. Hij keek rond met iets van opluchting op zijn groene gezicht. Hij boog diep voor hij begon te spreken.

‘Met uw goedvinden, mijn heer, heb ik koffie en wat te eten in de bibliotheek geserveerd. Als u mij wilt volgen.’

Hij bleef uitnodigend boven aan de keldertrap staan. Ze volgen hem naar beneden en naar de hal. Iedereen, op Zach en Berthold na. Zach beduidde hen dat hij zo zou komen en Berthold was al onderweg naar het bos. Zach volgde hem. Rune haalde zijn schouders. Zach had vast nog wel iets te bespreken met Berthold. Hij zou zo wel komen.

Dat klopte inderdaad. Ze zaten net aan hun eerste kopje koffie, toen Zach de bibliotheek binnenkwam. Hij richtte zich tot grootvader.

‘Berthold en ik hebben de omgeving geïnspecteerd. Het is veilig. Er is geen vampier meer te bekennen, maar Berthold blijft waakzaam.’

‘Dat is goed om te horen, Zach. Ga zitten. Ik wilde net een theorie bespreken. Je bent precies op tijd.’

Ze keken allemaal verbaasd naar grootvader. Over wat voor theorie had hij het?

Het was even stil. Grootvader wachtte tot Zach voorzien was van koffie en cake voor hij begon te spreken.

‘Ik wil jullie iets voorleggen. Het betreft de aanslagen op de erfgenamen van de horsten. Dit is wat we weten. Ten eerste zijn er drie erfgenamen van de Berkenhorst overleden. Cornel van den Berkenhorst, dat zal nu ongeveer 25 jaar geleden zijn. Dan natuurlijk de beide jongens Cornel en Laurens, een paar jaar later, en niet te vergeten, hun moeder. Alhoewel dat waarschijnlijk niet de bedoeling was.

Dan de beide erfgenamen van de Eikenhorst, Zarkan en Milos. De oudere broer van Zach en de neef van Zach. Dat zal nu ongeveer 15 of 16 geleden zijn.

En dan zijn er natuurlijk de aanslagen op Zach. De eerste door een weerwolfaanval, de tweede door het ingeven van zilver en de derde door de val van een zware stenen bloempot.

Bij minstens twee van de aanslagen op de erfgenamen zijn weerwolven betrokken geweest. Cornel en Laurens en Zach.

We weten van Berthold dat hij gedwongen werd door een fantasma over een maansteen. Daarom heeft Robert op mijn verzoek een onderzoek ingesteld naar de omstandigheden rond de tijd van de dood van Cornel en Laurens.’

Grootvader zweeg even en keek de aanwezigen aan.

‘Het blijkt dat er toen een kleine bende weerwolven was, die bij geen enkele roedel hoorden. Ze maakten overal in Serigali moeilijkheden. Ze achtervolgden vrouwtjes en maakten de welpen bang. Ze waren opeens een paar maanden verdwenen. Precies in de periode van de aanslag. Het gerucht ging dat ze een paar keer aan de andere kant van de Tyrene waren gezien, in Tyritrea. Ze hebben nooit verteld of dat waar was, maar na een paar maanden kwamen ze met hangende poten en de staart tussen de benen terug om vergiffenis te vragen. Ze werden gestraft en daarna weer opgenomen in de roedels. Er werd nooit meer over gesproken.’

Grootvader zweeg, terwijl de anderen de woorden op zich lieten inwerken. Rune keek zijn grootvader aan.

‘Het zou dus mogelijk kunnen zijn dat die weerwolven verantwoordelijk zijn voor het ongeluk met de koets. En... als dat zo is, dan zouden ze onder invloed van de vampier kunnen zijn geweest. Net als Berthold was. En dan...’

‘Dan is Mordachai van den Hulsthorst dus de man, of de vampier, achter de aanslagen. Hij is de opdrachtgever.’ Terry keek triomfantelijk in het rond. Grootvader knikte goedkeurend.

‘Ik denk dat Terry de juiste conclusie heeft getrokken.’ Rune keek nadenkend.

‘Elke misdaad komt neer op drie pijlers. De gelegenheid, het middel en het motief. De gelegenheid was er. Bij Cornel en Laurens de koets op de weg naast de rivier en Zach was alleen in het bos, op geruime afstand van de school. Het middel. In beide gevallen een aanval door weerwolven. Dan blijft het motief over. Wat voor reden heeft de vampier om de erfgenamen van de horsten uit te schakelen?’

Hij keek vragend om zich heen. De anderen haalden hun schouders op, behalve Fijonna.

‘Misschien een rare vraag, maar hoe zijn de anderen eigenlijk gestorven?’

Ze keken allemaal naar grootvader. Die dacht even na.

‘Gestorven in hun bed, vlak voor hun tweede verjaardag. Behalve Cornel. Cornel is verdronken in een vijver naast het huis. Zijn moeder liet hem even alleen om iets te drinken te halen. Het was een warme zomerdag. De kleine Cornel lag te slapen in zijn bedje op het terras. Toen ze terugkwam was het bedje leeg. Ze vonden hem later in de vijver. Niemand weet hoe hij daar gekomen is. Hij moet uit zijn bedje geklommen zijn en naar de vijver zijn gelopen. Tenminste, dat was toen de enige logische verklaring, maar nu...’

Terry vulde hem aan.

‘Hij kan daar ook heen gebracht zijn. Door een vampier bijvoorbeeld. Hij heeft immers geen last van de zon door zijn ouderdom en met een mantel met capuchon is de zon helemaal geen probleem.’

‘En mijn broer en mijn neef, Zarkan en Milos. Zij zijn gestorven in hun bed. De slaapkamers zijn allemaal op de tweede verdieping, maar dat is geen probleem voor een vampier.’

Rune keek iedereen één voor één aan.

‘Jullie weten wat betekent, hè? Als de vampier erachter zit, dan is hij hier al lange tijd mee bezig. Zeker 25 jaar. Alleen een onsterfelijke heeft het geduld om een plan uit te smeren over zoveel jaar.’

Grootvader knikte.

‘En als de vampier erachter komt dat wij hem door hebben, zijn wij allemaal in gevaar. We moeten dit geheim houden. We hebben hem al een aantal malen dicht op de hielen gezeten. Jullie hebben hem al drie schuilplaatsen ontnomen. Om nog maar te zwijgen van het gevangennemen van zijn handlanger.’

Grootvader keek op de klok.

‘Het is al laat. We moesten maar gaan slapen. Morgen praten we verder.’

Ze stonden allemaal op. Zach rekte zich uit en geeuwde uitgebreid. Ze zeiden grootvader en Griot gedag en gingen naar boven. Halverwege de trap bleef Fijonna stilstaan.

‘Wacht eens even. Ik wil nu eerst weten wat jullie bedoelden met dat zwijgende gepraat toen we achter het scherm stonden. Wat was dat allemaal?’

Terry trok aan haar arm om door naar boven te lopen.

‘Je hebt toch onze televisie gezien? Ik bedoel dat scherm met die bewegende beelden. Ik heb je verteld dat er verschillende programma’s zijn die worden uitgezonden. Eén van die programma’s heet: De Addams familie. Een programma over een familie die een beetje vreemd is. De moeder van die familie is het evenbeeld van de vampierkoningin. Ze heet Morticia Addams. Het kan natuurlijk toeval zijn, maar wij denken dat de bedenker van de familie Addams de vampierkoningin heeft ontmoet en Morticia op haar heeft gebaseerd. We herkenden haar alle drie. Zodra we weer op de boerderij zijn, laat ik het aan je zien.’